

ÅRSSKRIFT

Utgiven av Botkyrka Hembygds gille

MOR ANNA I BRINK

Berättelser om den kloka Tumbagumman

Mor Anna och hennes make, f lantbrukaren Ander Petter Enström på trappan vid sin stuga Högbrink. Början av 1900-talet.

En av de mera allmänt kända invånarna i Tumba var onekligen Anna Katarina Enström, mera känd som "Mor Anna i Brink".

Anna Katarina Enström, född Larsdotter, såg dagens ljus i Grödinge den 19 mars 1835. Hon blev med tiden gift med lantbrukaren Anders Petter Enström, också född 1835. Makarna bodde först i Grödinge men flyttade till torpet Tumba brink under Hägelby på hösten 1882. Enström hade på sin tid skjutsstationen därstädes, till dess makarna bosatte sig i lägenheten Högbrink i Tumba villastad.

Mor Anna avled den 13 februari 1915 och hennes make den 28 augusti 1917.

*Torpet Lövvreten
Foto: Bertil Dahlby*

Förord

Styrelsen har beslutat att vår skriftutgivning skall utökas med en liten årsskrift - en fylligare berättelse om något i vår kommun.

Vi i redaktionen hade några manus att ta till. Den här gången valde vi berättelsen om Tumba-gumman Mor Anna i Brink. Huvuddelen av hennes boningshus finns ju hos oss på Trädgårdstorp.

Berättelsen har vi fått disponera genom en överenskommelse med Hembygdsföreningen i Nynäshamn. Den har varit införd i "Sågner och minnen från Södertörnsbygden" av Viktor Pettersson.

Vi hoppas nu att skriften skall glädja våra medlemmar. Det finns också en förhoppning att nya medlemmar skall strömma till oss, för att få bli ägare till skriften.

Arne Mattsson och Rune Engström

Tumbagumman Mor Anna i Brink

- kvacksalverskan mitt i en kulturbygd

Ortens mest ryktbara och namnkunnigaste kvinna, då det gällde att bota folk och djur, levde i sista hälften av 1800-talet och i början på 1900-talet. Hon bodde först vid Lövvreten i Grödinge, men flyttade sedermera till ett ställe i närheten av Tumba, där hon hade mottagning så gott som dagligen.

Vad doktor Vesterlund var för Sverige och grannländerna, det var Tumbagumman för Södertörn och närmaste landskap. Bägge kunde de glädja sig åt en aldrig sinande ström av besökare, som med åren tog en allt större omfattning.

Vad var det då, som gjorde denna kvinna utan läkarutbildning så namnkunnig, så berömd? För att på ett fullt tillfredsställande sätt bedöma hennes läkekonst, därtill fordras nog en på vetenskaplig grund skolad iakttagelseförmåga, som även i vissa fall skulle komma till korta, då den sluga gumman omgav sig med en viss hemlighetsfullhet. Denna hemlighetsfullhet var absolut nödvändig, då hennes praktik byggde och frodades i svenska folkets vidskepelse och segt fasthållande vid ärvda vanföreställningar. Vi får därför hålla oss till, vad vi vet om hennes liv och gärning.

Kvacksalverskan mitt i en kulturbygd, där läkare bodde och ändå få ända till sin död öva kvacksalveri. Bara detta är märkligt. Slug och försiktig, som hon var, åtog hon sig ej gärna svårare fall. Endast, då hon trodde, att hennes oljor, grötar och medicin kunde göra nytta, ordinerade hon sådant och tog aldrig betalt efter någon bestämd taxa. Betalningen var frivillig efter råd och lägenhet. Hon kunde även låta åder, och många liter blod hann hon med under sin livstid att tappa av svenska folket.

Sin största ryktbarhet nådde hon dock ej som

kvacksalverska. Hon kunde säkrare än andra kloka gubbar och gummor med andra medel än vanlig läkekonst bota folk och fä, och detta tycktes hon göra så bra, att hon hade allmogens förtroende i oinskränkt grad. Då en fattig torpare såg sina kor dö i ladugården, då var det bäst att göra ett besök hos mor Anna i Brink, som snart tog ut, om det var elaka grannar till torparen, som var skulden till att torparens kor dog. Men hon kunde mycket, mycket annat, som för de flesta människor var ofattbart och övernaturligt och ansågs av många som en vetenskap. Vi låta här trogna och den allmoge, hon stod i kontakt med, berätta ett och annat ur hennes praktik.

Harhjärta mot reumatism

En 86 års fru berättar. För många år sedan hade hon blivit sjuk i reumatism, vartill sällade sig annat ont. Hon vände sig först till läkaren, som skrev ut ett recept, på vilket hon köpte medicin på apoteket. Resultatet blev negativt. Hon kom då att tänka på Tumbagumman, och sedan flera rått henne att söka bot där, ombads en annan att åka dit, själv var den sjuka oförmögen, sängliggande som hon var.

Då hennes ombud, som var en kvinna, kommit fram, sedan hon åkt sina fyra mil, framförde hon sitt ärende. Som vanligt med alla besökare hos Anna bad hon kvinnan sitta ned. Efter att ha suttit en liten stund bad den kloka gumman henne att gå till dörren och titta i en vattenhink. I det vatten, som fanns i hinken, hade gumman hållit bly, som i vatten formade sig till allehanda konstiga figurer och tecken. Den besökande gjorde, som hon blivit åtsagd, och får då i hinken se den sjukas anletsdrag, som hon tydligt kände igen, men hon såg ännu mer, hon såg stället, där den sjuka bodde, allt avtecknade sig tydligt och klart, så ingen kunde tvivla på mor Annas vetenskap.

-Men, sade Anna, i dag kan jag ej göra något åt den sjuka, utan ni får resa hem. När ni kommer hem, laga så ni får tag i ett harhjärta och kom hit med detta.

Kvinnan gjorde, som gumman befallt, och det dröjde ej så

många dagar, förrän hon var tillbaka och hade då ett harhjärta med sig. Då gumman fått det begärda, blandade hon till sin bekanta medicin av spikolja, enolja, nafta, salmiak och tvälliniment till utvärtes bruk. Den sjuka kvinnan blev bra, sedan medicinen gjort sin verkan och tron sin nytta. Men vad skulle väl harhjärtat och undret i vattenhinken kunna göra för nytta, undras det väl. De voro endast medel att befästa den sjukas tro på övernaturliga krafter och voro goda medel att ha i en tid, då vantro och vidskepelse var rotfast hos svenska folket.

Sjuk fyraåring

En liten flicka på fyra år hade blivit sjuk, och det bar som vanligt iväg till Tumba. Ett litet klädesplagg, som flickan haft på sig, togs med och lämnades fram till mor Anna, som tog en stor kniv, vilken hon drog flera gånger genom flickans kläder. När detta var gjort, sade hon:

-Res hem nu, och när ni kommer hem, går flickan och äter på en skorpa! Flickan blev bra samma dag.

På ett ställe i Sorunda fanns en pojke, som var fem år och så svag i benen, att han varken kunde gå eller stå. Föräldrarna fingo rådet: Res till Tumbagumman, vilket de också gjorde. Pojken förklarades vara vålbunden, och för att kunna botas, måste föräldrarna söka upp ett träd, vars stam delat sig en bit från marken och sedan åter växt ihop. Sådana träd finnas mycket sparsamt, och föräldrarna till gossen fick resa lång väg för att få tag i ett sådant träd. Genom den öppning, som naturen format på trädstammen, togs nu gossen ett flertal gånger.

Gossen blev bra, så förmäler historien.

Hittade bortsprungna kviga

I närheten av Nynäshamn vid ett ställe, som heter Slätta, blev en kviga borta i flera dagar, och det tycktes vara en omöjlighet att få tag på henne. Till sist måste den kloka gumman vid Tumba uppsökas, som tröstade dem med att ett ljust fruntimmer i vit halsduk snart kommer att hitta kvigan, men hon har då brutit ett ben. Gummans ord slog in till punkt och pricka.

En man hade länge varit sjuk, och läkaren kunde ej bota honom. Som en sista utväg tänkte han åka till Tumba, då han hört talas om alla, som blivit botade av Anna. Först rådgjorde han med en granne, om det skulle vara lönt att resa. Grannen gav det rådet: -Res ej dit, för den dj-a käringen kan ingenting. Den sjuke reste likaväl dit och fick något av gumman att smörja sig med, och "så skall ni, när ni kommer hem, kasta tre ettöringar i en källa norr om stugan!" Den ordinerade kuren gjorde, att mannen blev bra. Men vad hände? Grannen, som svurit över gumman, blev själv sjuk och måste resa dit. -Vad nu då, sade gumman, kommer ni hit, ni som svurit över mig? Möjligt är, att gumman fått veta det genom någon annan, men folket tydde hennes ord, som vore hon allvetande.

På ett ställe fanns en dräng, som varken trodde på trolldom eller kvacksalveri. Som han ej hade så långt till den kloka gumman, föll det drängen in att resa dit för att pröva gumman. En dag får hon besök av drängen, vilken ber att få bot för sin tandvärk. Någon tandvärk hade ej drängen, som var illmarig och vars mening var att efter besöket för sina kamrater tala om hur han drivit med gumman.

Med den människokännedom, mor Anna satt inne med, var hon ej dummare än att hon ögonblickligen såg drängens simulering. -Min gosse, sade hon, har du aldrig haft tandvärk förr, så skall du få. Och därmed fick drängen gå. Drängen hade ej gått så långt, förrän han fick vända om till gumman, men nu hade verkligen riktig tandvärk, som han fick vara glad och tacksam att få bort.

Skadad älva

På Torö hade några fiskare en morgon varit ute och tagit upp nät. Efter hemkomsten blev en av dem sjuk. De bägge andra, som voro yngre, tog segelbåten och gav sig iväg till Tumba. Sista sträckan måste dock tillryggaläggas till fots.

Vid framkomsten bad gumman dem sitta ned, så skulle de få kaffe. - Det kan behövas. Ni är väl frusna, då ni

seglat så lång väg, sade hon. Litet kläder från den sjuke, som fiskarna tagit med sig, lämnades fram, och så fort gumman fått dem, såg hon genast, vad fiskaren råkat ut för. -Jag ser, sade hon, att ni varit tidigt uppe på morgonen och tagit upp näten. Vid hemkomsten har den sjuke gått till stuguknuten, där står en rön, och där har han kastat sitt vatten och skadat en älva. Var dock ej oroliga, utan res hem nu, och den sjuke är bra, då ni kommer hem. Vid hemkomsten var den sjuke bra och redan i arbete.

Ett barn, som blivit svullet i ansiktet, togs med till Tumba. Gumman förklarade saken så, att barnet rört i en vattenpuss och oroat älvorna. -Men det här skall vi snart ställa till rätta. När ni kommer hem, gräv upp tre torvor på norra sidan om stugan! Gnid barnet med torven, sedan ni först lagt ned obegagnade knappnålar i groparna efter torven. Det sista, ni gör, blir att lägga torven tillbaka på sin plats.

En man, som besökte Anna, fick veta, att han stått och kastat sitt vatten vid en å intill en alrot. Under alroten hade älvorna sitt bo. Eftersom älvorna blivit oroade, hämnades de på den, som stört dem, därutav mannens sjukdom.

En dräng, som varit elak och oroat en myrstack, lämnades utan hjälp av gumman, som sade att han fått sin sjukdom för sina synders skull. Drängen blev sedan ej riktig under hela sitt återstående liv.

Koftan kom tillbaka

Ej långt från Tungelsta i Västerhaninge ligger invid allmän väg, en handelsbod, kallad Hedvigslund. För åtskilliga år sedan innehades affären av Svante Carlsson. Under den tid han bedrev handelsrörelse där, kom en yllekofta bort. Antagligen var koftan uthängd som skylt, så tjuven passade väl på att taga den med sig i förbifarten. Trots ivriga efterforskningar gick tjuven fri, då ingen sett när koftan togs. Det behövdes ej mer än att uppsöka mor Anna, och andra morgonen låg koftan på trappan. Så mycket kunde

gumman, att tjuven ej fick ro, förrän han burit plagget tillbaka.

Kraklöt, heter en stuga norr om Fors i Ösmo. En tid bodde där en grundläggare, som en dag fann, att hela hans kassa, bestående av 200 kronor, var försvunnen. Grundläggaren hade svårt att förstå, vart pengarna tagit vägen. Stugan låg visserligen uppe i skogen, och alltid hände det någon gång, att grundläggaren såväl som hans hushållerska voro borta samtidigt, men något inbrott hade ej gjorts. Möjligen kunde någon ha begagnat falsk nyckel, sådant var ej uteslutet. Saken såg i alla händelser mystisk ut och här voro goda råd av nöden. Folket rådde grundläggaren att rådfråga Tumbagumman, och en dag får Anna besök av den bestulne, som talar om, vad han har på hjärtat. Anna tager fram sina kort, lägger ut dem och börjar räkna. -Nå, säger grundläggaren, ser Anna något i korten? -Ja, jag ser, att eder hushållerska har tagit dem. Pengarna har hon lagt i en liten öppning, som finns mellan bjälken och taket. Sök dem där, de ligga säkert kvar, när ni kommer hem! Pengarna återfanns verkligen på den plats gumman sagt.

Totalförlamad - botad

Från sina tidigare år berättar en fru, hur hon blev sjuk och botad. Det är nu närmare sextio år sedan detta hände, men den gamla frun kommer så väl ihåg alla detaljer med en förvånande minnesstyrka. Vid tiden för den omtalande händelsen hade hon tvättat, och allt var klart för manglingen. Som hon bodde i närheten av Djursnäs gård i Ösmo, skulle hon få låna mangeln, som stod uppe i ett rum på vinden i den stora herrskapsbyggningen. Mangeln, som drogs av två personer, var av den äldre modellen med tunga stenar i den öppna lådan, som utgjorde mangelnns överdel.

För att taga sig dit, där mangeln stod, måste de först gå upp för en mycket brant trappa, som tillika var smal och gående i alla möjliga svängar. Väl uppkommen ledde en mörk och trång gång fram till ett rum, där mangeln

stod. För att ej behöva trampa i torven eller sågspånen, som låg där som fyllning på golvet, voro utlagda två bräder, så inte var det vidare bekvämt att taga sig dit, men ingen var van vid bättre. Kom därtill, att mangeln gick tungt, så det fordrades starka armmuskler, när den stendladdade mangeln skulle dragas fram och tillbaka.

Benen rycktes undan

Som de bäst höllo på med sitt arbete, kände den, som berättat historien, hur hennes ben plötsligt rycktes undan henne och hon föll handlöst till golvet. Då hon kom upp på benen igen, var hon sjuk och oförmögen till arbete. Snart inställde sig nästan fullständig förlamning, och fast läkare anlätades, tycktes den sjuka ej bli bättre. Då kom man på tanken att resa till den kloka gumman, och en dag anträdde den långa och besvärliga vägen dit. Mor Anna bodde vid den tiden ej vid Tumba utan på ett ställe i Grödinge som kallades för Lövvreten. Från Hjelmängen och allmänna stora landsvägen leder en byväg upp i skogsbygden, där det lilla stället är beläget. Vägen var då föga använd och i så dåligt skick, att den sjuka fick lov att bindas fast för att ej falla av vagnen.

Sedan de äntligen kommit fram och den sjuka blivit inburen, började Anna göra sina frågor. Efter att ha listat ut, vad hon ville veta, fick den sjuka se i bly hela händelseförloppet vid gården. Anna kunde, utan att någon talat om det, säga hur byggningen såg ut, trappan som de gått uppför, likaså den smala gången, som av gumman kallades en ho.

Den första behandlingen var, att det stöptes över den sjuka, därefter öppnades ådern. Om en stund kände den unga frun sig så stark, att hon kunde gå från soffan och sätta sig på en stol och på hemresan behövde hon ej bindas fast utan kunde gå utmed vagnen, tills de kommo fram till stora landsvägen. Förbättringen fortsatte, och sedan den sjuka en gång besökt gumman, var hon fullständigt bra. Vad som varit orsaken till sjukdomen, yttrade sig mor Anna mycket försiktigt om, men hon trodde, att kvinnan råkat ut för något på vinden. Det kan

ju nämnas, att kvinnan vid tiden för den omtalade händelsen var i grossess.

Siade om död

Om den lilla treåringen är förut omtalat i min förra bok, hur han gick vilse på Körunda skog och återfanns efter tre dygn. Samma dag han återfanns, var gossens far till mor Anna, som då bodde vid Tumba. Anna kunde då lämna fadern den glada nyheten, att gossen blivit funnen, under det fadern satt och väntade medan Anna lade ut korten. Till detta kan nu tilläggas, att den kloka gumman skulle ha sagt, att gossen skulle råka ut för ett olycksöde. Gumman blev sannspänn. Under ett arbete vid Follnäs, Sorunda, drucknade gossen 1913 vid tjugo års ålder.

En pojke hade fått utslag på kroppen. Mor Anna ordinerade: "Borra ett hål i en pil, ek eller rönn. Tag sedan hår av gossen och stoppa in i borrhålet och sätt en plugg för! Slå in pluggen med en sten, men kasta ej bort stenen, utan lägg den vid roten av trädet! Ni får ej under hela tiden se eder tillbaka och så måste det göras en torsdagsmorgon!"

Inget smör av grädden

På ett torpställe i Sorunda ville det ej lyckas att få smör av grädden. Torpargumman tog en liter grädde med sig till den kloka gumman. Så fort hon fick se grädden, sade hon: -Ni har fått en ny ladugård som är byggd i öster och väster. Se efter i skarven mellan två stenar i muren, ty där sitter en pinne. Tag bort pinnen, så finner ni något, som ni bör avlägsna. Klockan elva på kvällen kom torpargumman hem och gick genast till sin ladugård. I det rådande mörkret kunde hon ej träffa det sökta. Andra dagen, då hon undersökte stenmuren, satt där verkligen mellan två stenar en pinne inslagen. Sedan pinnen tagits bort, fanns där en trasa, vilken avlägsnades.

Fågelrönn hjälpte

Men mera återstod att göra. Mor Anna hade också sagt: -Sök upp en fågelrönn! Då torpargumman frågade, vad det

var för något, hade Anna svarat: -En fågelrönn är en sådan rönn som fåglarna har planterat genom att ett rönnbär blivit fört från en rönn och tappats på ett berg, där det växt upp till ett träd. Skär ut stickor ur denna fågelrönn! Tag sedan och borra hål i hornen på korna, och lägg dit en sticka i varje horn! Borra också hål i varje krubba och i tröskeln, och lägg dit stickor i hålen! Ett rött pulver, som jag ger eder, skall ni ge korna, men pulvret skall läggas i en strut, som består av ett avrivet blad ur almanackan! Allt detta följdes mycket noga, och torpargumman hade sedan ingen svårighet att få smör av grädden. Torpargumman har själv berättat historien för författaren.

Bölder botades

Ett enkelt medel att bli av med "bårdar" (bölder), hade mor Anna tillhands för dem som blivit fast för denna besvärliga åkomma. Den sjuke skulle då ställa sig på en sida av stugtröskeln, medan den som skulle göra den sjuke frisk, stod på den andra sidan. Båda skulle hålla i vardera ändan på en pinne, som hölls över tröskeln. Så skulle den, som var frisk, tälja på pinnen med en kniv och tre gånger säga: -Jag täljer och täljer. Den sjuke skulle då fråga: -Vad täljer du för? Svar: -Jag täljer bort dina bårdar.

Otrohet utreddes

Mor Anna kunde också konsten att avslöja den man eller kvinna som tagit bort kärleken från en av makarna i ett äktenskap. En kvinna, som visste, att hennes man varit otrogen, besökte först en klok gumma i Stora Gråmunkegränd i Stockholm. Hon kunde så mycket, att den övergivna fick i ett vattenglas se bilden av en kvinna, som hon kände igen och som lagt beslag på hennes man. Hon reste hem och uppsökte Anna i Brink för vilken hon talade om sina sorger. Mor Anna visste bot även i detta fall. Den övergivna kvinnan skulle vid midnattstid gå till Sorunda kyrkogård tre torsdagar i följd efter jord, som dock måste lånas. Jorden skulle sås ut runt rivalens

bostad. Tre gånger fick den, som sådde, gå runt bostaden motsols. Medan sådden pågick, skulle den, som sådde, säga: -Jag sår, jag sår, jag sår bort deras ömsesidiga kärlek. Den, som först kom att gå över den sådda jorden, skulle dö, om det nu var hennes man eller rivalen. Den olyckliga kvinnan avstod dock från detta i hennes tycke svarta dåd.

Tumbagumman kunde också sätta bort tandvärk. Den, som led av tandvärk, skulle uppsöka en plats, där tre gärdesgårdar möttes och taga en sticka från var gärdesgård. Alla stickor skulle sedan köras ned i den värkande tanden, så stickorna blevo blodiga.

Register över personer och tryckta källor som lämnat bidrag till boken "Sägner och minnen från Södertörnsbygden".

Eva Nygren f. i Ösmo, 1846

Bosatt vid Ösmo station

Augusta Sundgren från Torö, 1864

Bosatt i Fallen, Ösmo

Carolina Blomberg f. i Sorunda, 1851

Bosatt i Nynäshamn, 1935

Sofia Eklund-Stål f. i Östergötland, 1861

Emma Andersson f. i Ösmo, 1864

Bosatt i Nynäshamn, 1936

Vilhelmina Johansson f. i Sorunda, 1879

Bosatt i Nynäshamn, 1936

Eva Charlotta Eriksson f. i endera

Huddinge eller Västerhaninge, 1854

Bosatt i Västerhaninge, 1934

Botkyrka Hembygdsgille

- kort presentation av vår förening

Botkyrka Hembygdsgille bildades 1949 med målsättning att främja intresset för bygdekultur och folkdans inom kommunen. Från en blygsam start har Gillet idag utvecklats till en förening med ca 300 medlemmar och många skiftande aktiviteter.

1961 inköptes Trädgårdstorp i det naturfagra Tullinge där Gillet har sin huvudsakliga verksamhet förlagd.

Föreningen är politiskt och religiöst neutral och verksamheten bygger på ideella insatser från medlemmarnas sida.

Vi är anslutna till Svenska Ungdomsringen för Bygdekultur, Hembygdsrörelsen på såväl läns- som riksplanet. Gillet är även anslutet till Bygdegårdarnas Riksförbund.

Har du någon tid över och tycker det är värt att satsa på en trivsamt samvaro med ideellt arbetande människor så är du välkommen som medlem i Botkyrka Hembygdsgille.

Fester för allmänheten

Gillet's största årligen återkommande arrangemang är midsommarfesten. Då kläs och reses midsommarstången och vi firar midsommar på gammalt välkänt manér, med dans och lekar och folkdansuppvisning av Gillets folkdanslag. Gillets spelmanslag står för musiken. En viktig del i Gillets verksamhet är att bevara gamla hantverkstraditioner.

Gillet anordnar under året en Hembygdsdag med spelmansstämma, då vi demonstrerar gammalt hantverk och visar hur de gamla redskapen används.

I regel andra söndagen i advent, anordnar Gillet en Julmarknad, då vi har försäljning av bl.a. julpynt och halmstöld. Vi har tombolor med vinster av hemsjösälster. Kaffe med lussekatter serveras i Logen. Utomhus kan man grilla korv till öppen eld.

Vi har även Öppet-husdag, i regel söndagar, under sommarmånaderna.

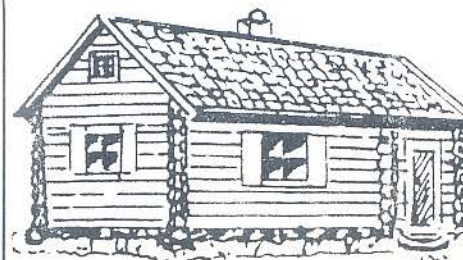
Hembygds- och fornminnesvård

Föreningen har en Hembygdskommitté som ägnar sig åt vård och forskning kring bygd och kultur under olika tidsepoker. På Trädgårdstorp finns en samling som innehåller allt från 6000-åriga stenyxor till nästan moderna husgeråd och lantbruksmaskiner. Vi har också ett bildarkiv på 1000 fotografier och teckningar.

Resor, uppvisningar

Botkyrka Hembygdsgille har även kontakter med andra föreningar, såväl inom som utom landets gränser. Vi har bl.a. gästtat folkdanslag i Tyskland, Belgien, Holland och Skottland. Närmast står en USA-resa på programmet, med deltagande vid en jubileumsfest i Lindsborg, Kansas.

Gillet medverkar också med musik och uppvisningar i officiella sammanhang. Bl.a. uppträdde vi i Filmhuset vid utdelandet av Lilian Carinastipendiet 1970, på Sveriges nationaldag på Skansen 1988, då Svenska Ungdomsringen firade 70-årsjubileum med "Tidernas dans" i Globen, Stockholm 1989 samt vid ett gardenparty på Drottningholm 1990 i samband med ryttar VM.

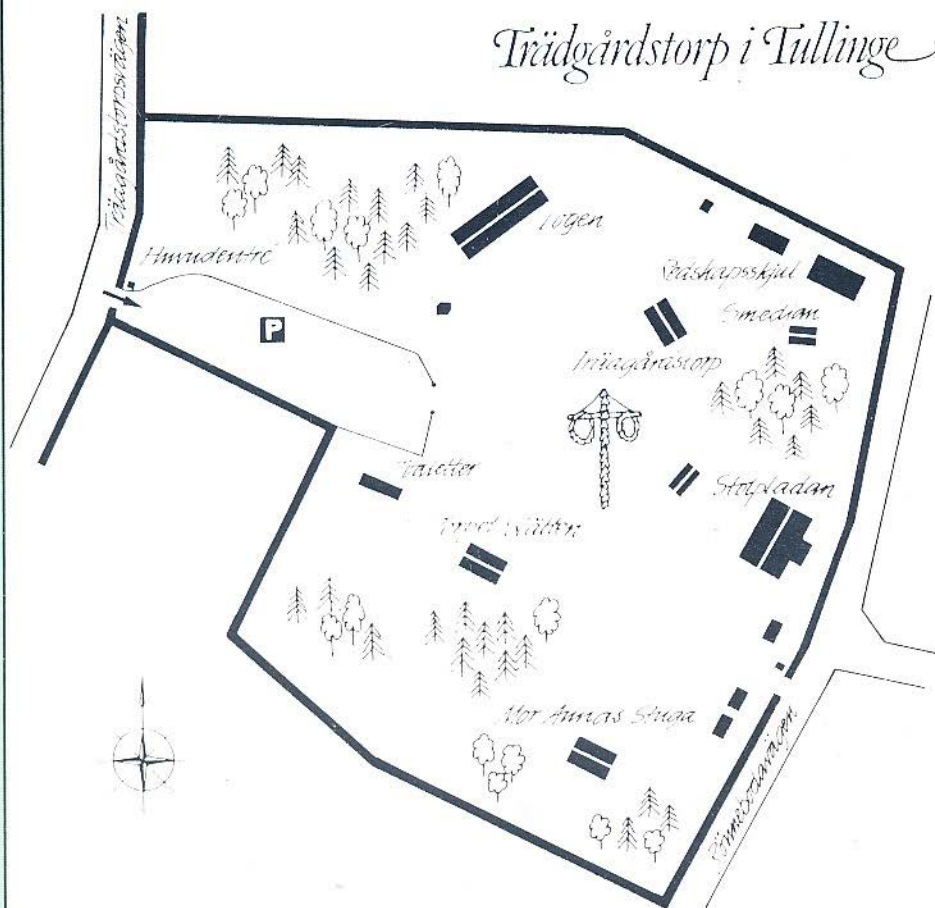
Trädgårdstorp, ett 1600-talstorp, som givit platsen dess namn.

Aktiviteter

Vi har olika åldersgrupper av barn, ungdomar och vuxna som har dansövningar varje vecka. Spelmanslaget, vilket startade 1971, träffas varje söndag. Dom ställer upp vid Gillets danser och fester, och deltar även när det anordnas spelmansstämmor. Gillet anordnar en spelmansstämma i samband med Hembygdsdagen där spelmännen deltar.

Byggnation och vård av Trädgårdstorp kräver också insatser av medlemmarna.

Trädgårdstorp i Tullinge

Vill du veta mera

om Botkyrka Hembygdsgille och vår verksamhet kan
du kontakta någon av oss:

Rune Engström tel. 08-91 10 92

Lars-Gunnar Lindström 08-778 08 49 (uthyrning)

Ingrid Avelin 08-771 15 12